

ČESKÝ ÚSTAVNÍ SOUDE, MY JSME TI TO ŘÍKALI UŽ SKORO PŘED ROKEM! PROČ JSI ODMÍTL CHRÁNIT OBČANY PŘED ZVŮLÍ STÁTU?

- CZ24 News | 28. února 2021

ČESKO: V květnu 2020 jsme podávali „hromadnou“ ústavní stížnost, která se týkala obav lidí z hrozných dopadů vládních opatření přijímaných v údajném boji s koronavirem. Dnes jsem se z nostalgie na to „veledílo“, které ústavní soudci hodili do koše, znovu podívala. **No neměla jsem pravdu? Měla, samozřejmě na 100%!** Když se podívám na to, jak exekutiva řádí, aniž by ji někdo kontroloval, pláču. Kam jsme se to jen dostali? A proč? A jak z toho ven?

[Hromadná ústavní stížnost zde.](#)

Milý Ústavní soude, proč jsi odmítl chránit občany před zvůli státu? Přečti si ještě jednou

onu ústavní stížnost. Měla jsem ve všem pravdu. A mám ji i nyní (ale není to ani trochu pěkný pocit): to, kde jsme teď, všechno to zlé, co se lidem stane, je jen a jen tvoje vina. To ty jsi měl nastavit mantinely a vrátit úplně zvlčelou státní moc tam, kam patří.

CO JSME ÚSTAVNÍMU SOUDU JÁ A V NAŠEM ZASTOUPENÍ DESÍTKY DALŠÍCH LIDÍ PSALI? JEN SI TO PŘEČTĚTE. PO ROCE TO PŮSOBÍ AŽ DEPRESIVNĚ PŘESNĚ. CO SI MYSLÍ ÚSTAVNÍ SOUDCI DOOPRAVDY? VĚŘÍ VIRU, VĚŘÍ BOJI O ŽIVOTY A VĚŘÍ, ŽE TO, CO DĚLÁ VLÁDA JE SPRÁVNÉ? OPRAVDU ŽIJÍ V TAK VYSOKÉ SLONOVINOVÉ VĚŽI, ŽE DO PODHRADÍ NEDOHLÉDNOU?

Obava č. 1: Ohrožení podstatných náležitostí právního státu

Ústavní soude, já jsem ti to psala: „Nejzávažnější hrozbou pro právní stát jsou ale setrvalé pokusy vlády dosáhnout přijetí buď novel zákonů (hovořilo se dokonce o novele ústavního zákona č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti ČR) nebo dokonce speciálního zákona, který by dal ministerstvu zdravotnictví velmi široké pravomoci a fakticky by umožňoval udržovat nouzový stav i bez jeho vyhlášení a mimo jakoukoli kontrolu Poslanecké sněmovny. Natolik závažné zásahy do pravomocí ústředního správního úřadu jsou ošemetné i době klidu, kdy by byl na jejich projednání dostatek času. Jestliže se ni neschází Poslanecká sněmovna tak, jak se scházet má, když polovina poslanců nemůže osobně vykonávat svůj mandát, jestliže vše probíhá v režimu legislativní nouze, ačkoli pro takový postup nejsou dány důvody (ministerstvo zdravotnictví je schopno velmi dobře případnou epidemii, byla-li by nějaká, což se zatím kromě chřipkové epidemie v zimě nestalo, kontrolovat skrze stávající opatření, která v zákona o ochraně veřejného zdraví již obsažena jsou a s epidemií velkého rozsahu samozřejmě počítala).

Fungující stát musí vždy a za každé situace zajistit, aby byla státní moc vykonávána přesně v souladu s čl. 2 odst. 2 listiny a vedle toho musí zajistit, aby občané mohli konat vše, co jim zákon nezasahuje v souladu s čl. 2 odst. 3 listiny základních práv a svobod. Jestliže toto stát nečiní a na místo toho ukládá sám občanům povinnosti prostřednictvím svých ústředních orgánů bez toho, aby k tomu tyto měly řádné zmocnění, jako se to stalo u plošného uzavření škol, všech mnoha podnikatelských provozoven nebo u nařízení nosit roušky, jedná se o velmi zásadní porušení povinností státu.

Od 12. 3. 2020 však přestala platit prakticky jakákoli předvídatelnost při tvorbě práva a vláda/ministerstvo zdravotnictví začaly chrlit stovky opatření a návrhy zákonů tak rychle, že nebylo možno sledovat, co aktuálně platí. Za porušení těchto nesrozumitelných pravidel přitom hrozily mimořádně tvrdé tresty a díky nouzovému stavu dokonce došlo k zostření trestních sazeb. V právním státě se něco takového nesmí dít, opatření musí být výsledkem rozumné úvahy a musí být podložena potřebnými daty, aby neobsahovala nelogičnosti a aby je bylo možno v praxi následovat a respektovat. Jedním z nejtypičtějších příkladů je „rouškové opatření“, které se měnilo doslova za pochodu mimořádně často a ani jeho poslední podoba není absolutně proveditelná – např. by počítalo s nošením roušek na návštěvě u příbuzných doma prakticky nonstop, což je samozřejmě o něco málo pochopitelnější než povinnost nosit roušku o samotě v lese nebo dokonce tehdy, když je občan jediným pasažérem ve svém vlastním autě. Ministerstvo navíc doplňuje svá opatření jakýmisi hygienickými normami, které nejsou závaznými ČSN a jejich právní povaha není vůbec zřejmá, nicméně jsou jimi ukládány práva a povinnosti osobám soukromého práva.“

Obava č. 2: Stát se zaměřil na ochranu velmi úzké skupiny a jen na úzkou výšeč práva na zdraví

Ústavní soude, já jsem ti to psala: „Vláda se rozhodla k úplnému umrtvení země z důvodu ochrany určité minoritní části populace před virem. Provedla několik mimořádně tvrdých opatření, která měla dopad na téměř všechna základní práva a svobody. Na piedestal bez uvážení souvislostí postavila záchranu holých životů (ač nebylo od počátku prokázáno, že by byla úmrtnost na daný vir zásadně závratná). Vláda v podstatě odmítla provést test proporcionality svých opatření, tj. neposoudila, zda je ochrana určitého počtu obyvatel skutečně odůvodnitelná ve vztahu k obrovským ztrátám zbytku společnosti, ve vztahu k občanům, kteří přežijí. Není možné, aby kdykoli, nyní i v budoucnu, byla ochrana před nemocí jediným důvodem pro to, aby se přestala respektovat všechna ostatní základní práva a aby vláda velmi závažným způsobem ohrozila fungování dalších generací. Vláda je povinná zohlednit politické, sociologické a ekonomické důsledky svého jednání. Vláda musí vždy a za všech okolností sloužit všem občanům.“

Obava č. 3: Neprovedení testu přiměřenosti mezi negativními a pozitivními dopady vládních opatření zejm. s ohledem na dopady do budoucna

Ústavní soude, já jsem ti to psala: „Společnost se skládá s dětí, které musí chodit do školy, ze sociálně slabých, kterým jsme se rozhodli v budoucnu zajistit pomoc, z nemocných, kterým byla během řady týdnů odmítána péče například preventivní, kdy byly odsunuty preventivní výkony i u pacientů s podezřením na rakovinu, kde je právě rychlá a účinná pomoc základem pro další léčbu nemoci. Vláda nezohlednil dopady na budoucí financování zdravotnictví, bezpečnosti, nezbytné ochrany životního prostředí a řešení sucha, které je mnohem vážnější a trvalejší hrozbou než jakýkoli virus, nebo školství. Vláda nezohlednila obrovské zásahy do podnikání a to, že svými kroky možná dovede stát do ekonomické deprese. Není možné říci, že na úkor všeho ostatního chráníme životy úzké skupiny a zničíme životy všech. Nestojíme před žádnou volbou mezi penězi a životem, ale mezi životy a životy. Vláda měla jasně deklarovat, že zdravotnictví v určitých chvílích není schopno pojmout a ošetřit pacienty, zvláště ne ty, kteří mají velmi malou životní rezervu. Je to samozřejmě v lidské společnosti mimořádně smutné, ale jde o smutek individuální. Každý rok zemře v ČR asi 110 000 lidí. Každý z nich má velkou individuální cenu a každý z nich je součástí společnosti, ale žádný z těchto životů nemůže být sám o sobě důvodem pro zničení společenství jako celku. Naší povinností jako humánního společenství lidí je učinit vše pro to, abychom mohli co největšímu počet bytostí pomoci, abychom je mohli ochránit a léčit je. Nemůžeme to ale dělat tak, abychom zničili to, co jsme vybudovali a ve skutečnosti v budoucnu právě těm zranitelným péči a pomoc neposkytovali. Moc výkonná zásadně pochybila, nepoměřila-li dopady svých rozhodnutí a postavila-li právo na život lidí ohrožených konkrétním virem nad právo na život ostatních.“

Obava č. 4: Nefunkční Poslanecká sněmovna

Ústavní soude, já jsem ti to psala: „Součástí řešení situace spojené s koronavirem bylo také

vyhlášení tzv. stavu legislativní nouze podle § 99 zákona č. 90/1995 Sb., jednací řád Poslanecké sněmovny. Projednávání zákonů ve stavu legislativní nouze (zejm. s omezeným připomínkovacím procesem a nekvalitní přípravou samotných návrhů zákonů – bez přípravy věcných záměrů) se negativně projevuje na výsledné podobě legislativy, která doslova bez ladu a skladu“ překopává právní řád a vytváří naprostý chaos nebo silně zasahuje do základních lidských práv. Stav legislativní nouze byl a je při přípravě řady návrhů zákonů zneužit, aniž by byly splněny podmínky pro takový postup... Víme, že zpočátku se Poslanecká sněmovna na nutnosti vyhlášení nouzového stavu a na stavu legislativní nouze shodla. Tato shoda však postupně při každé další žádosti vlády o prodloužení nouzového stavu oslabuje. Proto je nutno ji nepochybně znovu a znovu vyhodnocovat s každým hlasováním o jednotlivém vládním návrhu zákona. To se ale nestalo.“

Obava č. 5: Vláda není zodpovědná Sněmovně a nereaguje na její požadavky

Ústavní soude, já jsme ti to psala: „Jako občané jsme právem znechuceni tím, jak vláda jedná ve vztahu k Poslanecké sněmovně. Opakovaně není ochotna předložit žádné informace o tom, na základě čeho požaduje např. prodloužení nouzového stavu a na základě čeho vydává krizová opatření. K rozhodování nejsou přizváni odborníci a rozhodnutí vlády, byť mají fatální dopady na vše, co se ve státě děje, nejsou podrobena potřebné kritice. Opakovaně jsme jako občané svědky toho, že ani ti ministři, kteří mají na rozhodování vlády v nouzovém stavu největší vliv, a ani premiér nejsou schopni jednoznačně říci, zda a proč je nutno prodloužit nouzový stav, nemají žádný plán pro ověřování, zda jsou opatření skutečně nezbytná, nemají jasně stanovená kritéria, která mají být naplněna, neznají cíle, které opatřeními sledujeme. Dosud není zřejmé, zda je cílem totální ochrana ohrožené skupiny, nebo zda to je imunizace společnosti a otevření ekonomiky. Z kroků vlády není už vůbec patrné, jak bude řešeno předcházení tomu, aby podobná situace nevypukla znovu.“

Obava č. 6: Nefunkční soudy

Ústavní soude, já jsme ti to psala: „Během nouzového stavu se ukázalo, že došlo k vážnému ohrožení práva na soudní ochranu. Mnohé soudy přestaly fungovat, zrušila se ústní projednání, konat odmítali i státní zástupci. Soudy nevyhlašovaly rozsudky veřejně, bylo omezeno nahlížení do spisů. Pro žádný z těchto kroků přitom nebyl dán žádný relevantní důvod, vzhledem k významu daného práva, které jako jediné zajišťuje jednotlivci ochranu před zvláštní výkonnou mocí. Postavení soudů bylo navíc ohroženo bezprecedentními kroky ministryně spravedlnosti Benešové, která jednak v médiích tvrdě zaútočila na soudce Městského soudu v Praze Výborného, a jednak se bez pádných právních argumentů vymezila v souvislosti s náhradami škod proti celému podnikatelskému sektoru, který byl opatřeními vlády tvrdě zatlačen ke dnu. K jejich nárokům se opovržlivě vyjádřil i předseda České advokátní komory Jirousek, který z titulu vykonávané funkce napadl advokáty, kteří by snad chtěli poskytnout podnikatelům právní pomoc při vymáhání oprávněných nároků.

Fungování přístupu ke spravedlnosti bylo ohroženo také tím, jak vláda, resp. ministerstvo zdravotnictví vydávalo jednotlivá opatření, která byla neustále rušena a nahrazována novými, takže bylo nutné měnit návrhy na zrušení opatření obecné povahy na žaloby na nezákonný zásah. Městský soud v Praze navíc takové změny neumožňoval v některých případech, proto se museli občané obracet na Nejvyšší správní soud, který dosud nerozhodl a není tudíž jasné, jakým způsobem se vůbec občané mohli bránit. Takové jednání exekutivy musí být do budoucna nepřijatelné – občané

musí mít způsob, jak dosáhnout v relativně krátké době vyslovení nezákonnosti mimořádného opatření a nemohou neustále bojovat se zjevnými úskoky vlády nebo ministerstva.“

Obava č. 7: Porušování pozitivních závazků státu vůči občanům - stát přestal plnit veškeré své funkce

Ústavní soude, já jsem ti to psala:

1. **Omezení sociálních služeb:** *„Česká republika funguje také jako tzv. sociální stát. Naší úlohou jako lidské společnosti je postarat se ekonomicky o ty, kdo se o sebe z nějakého vážného důvodu nemohou postarat sami. Proto poskytujeme seniorům důchody, chorým nemocenské dávky, lidem s postižením podporu, lidem, kteří nemohou najít práci finanční pomoc. Kromě toho stát spolufinancuje různé další služby jako jsou nejrůznější asistenti a sociální pracovníci, stát také podporuje stacionáře, různá sociální centra, domovy pro seniory, azylové domy. Stát pomáhá opuštěným a sociálně vyloučeným dětem, aby se jim přece jen o trochu lépe žilo ve světě, který je k nim nehostinný. Všechny tyto úkoly státu jsou významné pro život jednotlivců a jejich rodin. Řada těchto služeb byla reálně omezena během nouzového stavu a lidem se nedostalo potřebné a dostatečné pomoci. V budoucnu je potřeba řadu služeb zmodernizovat a mnohé od základu přebudovat. Nevyhovující jsou jak podmínky v domovech pro děti, tak pro seniory. Mladí i staří občané si zaslouží kvalitní život v malých komunitách, nikoli neosobní místa, kam jsou odloženi buď k tomu, aby dorostli do plnoletosti, nebo aby zemřeli, tedy abychom se o ně jako společnost mohli přestat starat.“*
2. **Přístup k informacím:** *„Stejně jako poslanci mají právo na informace také občané. Je samozřejmé, že veřejná správa má jasnou povinnost sdělovat občanům vše, co je pro její rozhodování relevantní, musí zveřejňovat pravidelně potřebná data, analýzy a podobně. Díky právu na informace může probíhat vnější kontrola veřejné správy a občané mohou hodnotit, zda jsou kroky vlády vhodné. Vláda musí jako součást moci výkonné uveřejňovat informace odborné, kdy je zapotřebí, aby se vyjadřovali různí odborníci a aby názory jedněch byly předloženy ke kritice jiných odborníků... Vláda nebyla schopna zajistit, aby se k občanům dostávaly adekvátní informace. Namísto toho jsme svědky exploze negativních, děsivých a šokujících zpráv ve většině médií, jejichž úkolem je jen vyvolávat paniku a šířit obavy. Samo ministerstvo zdravotnictví v neúnavném rytmu chrlí další a další a další čísla nakažených, jakkoli jsou směšně nízká, mají však stejný úkol jako činnost médií. Udržovat lidi v panice a ve strachu. Česká televize rezignovala na svoji roli veřejnoprávního média a stala se pouze státním médiem, které papouškuje informace od vlády, jakkoli jsou tyto neodborné, neustále se měnící (někdy i v jenom dni), nepřesné a neúplné.“*
3. Štává kampaň proti skupinám obyvatel: „

1. **Omezení sociálních služeb:** *„Česká republika funguje také jako tzv. sociální stát. Naší úlohou jako lidské společnosti je postarat se ekonomicky o ty, kdo se o sebe z nějakého vážného důvodu nemohou postarat sami. Proto poskytujeme seniorům důchody, chorým nemocenské dávky, lidem s postižením podporu, lidem, kteří nemohou najít práci finanční pomoc. Kromě toho stát spolufinancuje různé další služby jako jsou nejrůznější asistenti a sociální pracovníci, stát také podporuje stacionáře, různá sociální centra, domovy pro seniory, azylové domy. Stát pomáhá opuštěným a sociálně vyloučeným dětem, aby se jim přece jen o trochu lépe žilo ve světě, který je k nim nehostinný. Všechny tyto úkoly státu jsou významné pro život jednotlivců a jejich rodin. Řada těchto služeb byla reálně omezena během nouzového stavu a lidem se nedostalo potřebné a dostatečné pomoci. V budoucnu je potřeba řadu služeb*

zmodernizovat a mnohé od základu přebudovat. Nevyhovující jsou jak podmínky v domovech pro děti, tak pro seniory. Mladí i staří občané si zaslouží kvalitní život v malých komunitách, nikoli neosobní místa, kam jsou odloženi buď k tomu, aby dorostli do plnoletosti, nebo aby zemřeli, tedy abychom se o ně jako společnost mohli přestat starat..

2. **Přístup k informacím:** „Stejně jako poslanci mají právo na informace také občané. Je samozřejmé, že veřejná správa má jasnou povinnost sdělovat občanům vše, co je pro její rozhodování relevantní, musí zveřejňovat pravidelně potřebná data, analýzy a podobně. Díky právu na informace může probíhat vnější kontrola veřejné správy a občané mohou hodnotit, zda jsou kroky vlády vhodné. Vláda musí jako součást moci výkonné uveřejňovat informace odborné, kdy je zapotřebí, aby se vyjadřovali různí odborníci a aby názory jedněch byly předloženy ke kritice jiných odborníků... Vláda nebyla schopna zajistit, aby se k občanům dostávaly adekvátní informace. Namísto toho jsme svědky exploze negativních, děsivých a šokujících zpráv ve většině médií, jejichž úkolem je jen vyvolávat paniku a šířit obavy. Samo ministerstvo zdravotnictví v neúnavném rytmu chrlí další a další a další čísla nakažených, jakkoli jsou směšně nízká, mají však stejný úkol jako činnost médií. Udržovat lidi v panice a ve strachu. Česká televize rezignovala na svoji roli veřejnoprávního média a stala se pouze státním médiem, které papouškuje informace od vlády, jakkoli jsou tyto neodborné, neustále se měnící (někdy i v jenom dni), nepřesné a neúplné.“
3. **Štvavá kampaň proti skupinám obyvatel:** „Přesto se z pendlerů stala během nouzového stavu doslova štvaná zvěř, neboť byli označováni (hned po italských lyžařích – i zde se jednalo o zjevný nesmysl, protože virus by se v České republice objevil v každém případě, když žádný ze sousedních států nezůstal viruprostý) za potenciální přenašeče nemoci, kteří mohou infikovat ostatní spoluobčany. Jestliže stát akceptuje možnost pracovat za hranicemi a vracet se do ČR, nemá bez pádných a průkazných důvodů (kdyby se kupř. v zahraničí vyskytoval nebezpečný virus, který by v ČR toho času prakticky neexistoval, jednalo by se o jinou situaci) bránit občanům, aby se nadále živil danou prací a pro možnost jejího výkonu má nastavit shodná pravidla, jako pro výkon práce v ČR, resp. může nastavit podmínky, ty však nesmí být neúměrně zatěžující a diskriminační. V žádném případě si však nesmí členové vlády nebo osoby s vládou spolupracující dovolit kritické subjektivní výpady proti konkrétní skupině obyvatel.“
4. **Náboženská svoboda:** „Jedním ze skutečně zarážejících momentů celé „pandemie“ je tvrdý zásah do náboženské svobody. V době největšího křesťanského svátku, Velikonoc, museli věřící strpět uzavření kostelů a současné otevření hobbymarketů, do kterých se nahnaly davy lidí. Kostely přitom samozřejmě nejsou nijak nebezpečným místem a věřící by zřejmě byli ochotni přistoupit na určitá omezení při výkonu konkrétních kroků při obřadech. Ale měli mít právo jít za duchovním a za svými blízkými. Nikdy dříve se v době epidemií, navíc skutečně krutých a ničivých, na rozdíl od nemoci Covid, neuzavírali kostely. Obrátit se s žádostí o duchovní podporu k Bohu v okamžicích, které mohou lidé považovat za tíživé, by mělo být samozřejmostí a stát nemá žádnou možnost do tohoto práva zasahovat s takovou razancí a bez odůvodnění. Osobní setkání v kostele nemůže nahradit žádná absurdita jako online vysílání mší.“
5. **Právo na podnikání a právo žít se prací:** „Jedním z nejtvrdších opatření, které navíc bude mít pro celou společnost následky mnohem závažnější než nemoc, je téměř úplné utlumení podnikání. Ohrožena je celá řada drobných a středních podniků a také míst pro zaměstnance. Je více než pravděpodobné, že stoupne nezaměstnanost a že mnoho podnikatelů skončí se svojí činností. To je pro stát a pro celou společnost mimořádně nežádoucí, a proto je i zde nutné požadovat po státu, aby učinil vše, aby takovému ohrožení pracovního života obyvatel předcházel a aby zasahoval do práva na podnikání a práva žít se prací jen minimálně a jen z podložených a nezbytných důvodů. To se v případě opatření státu přijatých v souvislosti s výskytem koronaviru nestalo a stát naprosto rezignoval na tuto svoji povinnost a na ochranu podnikání a pracovních míst... Budoucí snížení výkonu ekonomiky, snížení výběru daní a ohrožení plnění všech potřebných funkcí státu, od péče o zdraví, přes vzdělávání až po

bezpečnost je více než pravděpodobné. Je třeba si uvědomit, že se nejedná o žádnou klasickou ekonomickou krizi, které přicházejí a odcházejí v pravidelných intervalech, ale o státem nařízené zastavení společnosti bez reálného důvodu. Bylo na státu, aby vypracoval cost-benefit analýzy (a k tomuto kroku měl vzhledem k tomu, že se virus v čínském Wuchanu vyskytl mnohem dříve a novinové zprávy o jeho šíření byly více než dostatečné (s tím, že předpokládáme, že se snad vláda nespolehá jen na Idnes.cz a na Lidovky, ale čerpá informace pro své kroky také od svých zpravodajců) a aby se rozhodl, jak bude postupovat, proč a z jakých důvodů, jaké budou mít jeho kroky následky a jak se s nimi stát i společnost vyrovná.“

6. **Ohrožení sociálně slabších:** „Stát nezohlednil dopady opatření na zvláště zranitelné skupiny obyvatel. Tíživá je situace pro rodiče dětí s postižením, pro dospělé lidi s postižením, pro samoživitele, kteří se snaží přivydělat si peníze prostřednictvím prací skrze dohody o provedení práce, pro lidi sociálně vyloučené, kteří nemají pravidelný příjem z pracovních poměrů. Všichni tito se ocitli mimo zájem vlády, jako by ve skutečnosti ani neexistovali. Do budoucna budou tito občané znatelně ohroženější skupinou na trhu práce a v důsledku toho budou mít zásadní problémy s vyděláním dostatku peněz pro svou obživu a především pro důstojný život. Nelze ze strany státu říci, že jediným cílem byla ochrana úzké skupiny lidí, bez ohledu na mimořádně závažné snížení kvality života ostatních. Ve společnostech jako je ta naše, musí neustále docházet k vyvažování zájmů a nikdy nemůže platit, že ochrana holého života stojí nade vším ostatním, byť by měla zruinovat životy milionů lidí.“
7. **Právo na zdraví a přístup ke zdravotní péči:** „Dostupnost a kvalita zdravotní péče se stala Achillovou patou celé snahy po eradikaci viru, neboť ve jménu záchrany životů byly stejně cenné životy ohroženy nebo dokonce přímo obětovány. Právě nedostupnost zdravotní péče nejlépe a nejrychleji ukazuje absurdnost snahy státu jít jen po jednom viru jako alfé a omeze fungování společnosti, která je složitým a náročným organismem, kde jeden drobný zásah vyvolá mnoho vážných následků. Mnoha a mnoha lidem byly v důsledku mimořádného opatření ministerstva zdravotnictví odloženy zákroky, mnoho lidí se v důsledku nedostatečných a nerelevantních informací o nákaze, nebo spíš v důsledku neúměrné mediální masáže, bálo jít k lékaři, mnozí lékaři bezohledně uzavřeli svoje ordinace a fungovali online nebo na telefonu. Vláda tento stav přímo podpořila a neučinila žádné kroky k tomu, aby se lidé dostali k potřebné zdravotní péči. Stát si v této době dovolil tvrdě diskriminovat téměř celou populaci a požadoval po zdravotnických zařízeních, aby se soustředila jen a jen na řešení jednoho jediného viru, ačkoli v ČR ročně umřou desetitisíce lidí na rakovinu nebo na kardiovaskulární choroby. Zanedbáním prevence po dobu minimálně dvou měsíců, ovšem fakticky delší, protože odložením zákroků samozřejmě jejich potřeba nezmizí, ale nakupí se potřební pacienti, takže se k péči dostanou mnohem později, než by bylo žádoucí nebo dokonce rozhodné z hlediska jejich šancí na uzdravení.“
8. **Nezajištění ochrany ohrožených:** „To, že vláda nezajistila potřebné zdravotnické vybavení právě těmto místům, je trestuhodným selháním a otevřeně věříme, že za to ponesou členové vlády a jiné zodpovědné osoby plnou odpovědnost. Ačkoli tedy vláda donutila celou společnost, aby se zcela zastavila, nedokázala v žádném případě seniory vhodně ochránit. Na to je samozřejmě (opět!) nutná koncepce, nikoli bezmyšlenkovité zkratkovité reakce na tiskových konferencích. Současně je ohrozila do budoucna existenčně, kdy je více než jasné, že nebude možné splnit populistické sliby o přidávání na důchodech. Se vzrůstající inflací jsou senioři silně ekonomicky ohroženou skupinou. Vedle toho se právě seniorů a vážně nemocných nejvíce týká bod o omezení zdravotní péče v důsledku chybějících prostředků ve státním rozpočtu.“
9. **Ohrožení zdraví zahalováním obličejů:** „Ministerstvo zdravotnictví si nijak nezjišťovalo dopady roušek na lidské zdraví, zejm. pokud jde o opakované vdechování nebezpečných patogenů a nečistot, kterých se naše plíce vydechováním přirozeně zbavují. Krom toho stát ani neověřil, jaké dopady může mít nošení roušek na různé skupiny populace, kterým byly následně, po značné časové prodlevě, povolovány nejrůznější nelogické výjimky. Na negativní dopady roušek přitom poukazuje řada lékařů... Jsme přesvědčeni, že by valná většina občanů

plně respektovala nošení roušek třeba u lékařů nebo v obchodech. Jejich nošení na ulici je však v rozporu s lidskou důstojností, s ochranou zdraví lidí a s principy vzájemného morálního chování, jehož součástí je v kontextu evropského a celého západního světa mít odhalenou tvář tak, abychom mohli dobře rozpoznat záměry jiných osob... V neposlední řadě je třeba z hlediska důvěry v exekutivu potřeba poukázat na nekalé praktiky při nákupech roušek v nouzovém stavu mimo jakoukoli kontrolu a mimo zákon o veřejných zakázkách.“

10. **Zásahy do rodinného a soukromého života:** „Krizová, resp. mimořádná opatření se dotýkají také rodin, které přes hranice dennodenně nepřekračují. Rodiny k sobě nemohly jezdit, zejména v době, kdy byly dovoleny „vycházky“ pouze v nejnezbytnějších případech. Mnoho lidí žilo v naprostém stresu, kdy se kvůli neuspokojivým informacím od vlády a naopak hypertrofované činnosti médií, která se předháněla v tom nejčernějším vykreslování skutečnosti až lhaní. Mnoho lidí žilo a žije v obrovském stresu kvůli obavám z ohrožení demokracie a právního státu, kvůli nefunkční veřejné správě. Mnoho lidí už dnes žije v obrovském nervovém vypětí kvůli nedostatku financí. Rodiny jsou ohroženy domácím násilím více než kdy jindy. Sociálně potřební jsou vyloučeni z pomoci a nikdo neřeší to, že v nefunkčních rodinách jsou napospas násilí vydány děti a dospívající. Mimořádně silně jsou ohroženi starší senioři, kteří se ze dne na den ocitli v izolaci a osamění. V domovech pro seniory psychicky strádají, když marně čekají na své blízké, stejně tak smutně žijí ti, kdo zůstali sami v městských bytech a jejich život se smrškl na sezení v křesle a dlouhý výhled z okna. Společnost je ohrožena vyšší mírou psychických poruch populace, dokonce se hovoří o dopadech na míru sebevraždnosti. Sociální distanc, který se stal mantrou dnešních dní není v ničem přínosný, neboť člověk je od přírody tvor sociální a jediné ve společnosti s ostatními může kvalitně fungovat. Žádný online nástroj není schopen nahradit sociální kontakty. Dopady sociální izolace mohou být enormní a je třeba je řádně kvantifikovat a především zohlednit v přijatých opatřeních. Všechny tyto otázky vláda nijak nezohlednila, neřešila a dokonce se zdá, že se o žádné řešení ani nepokusila, neboť si dopady buď neuvědomuje, nebo ji vůbec nezajímají.“
11. **Právo na vzdělání:** „Vláda jako u jiných opatření absolutně nezhodnotila negativní dopady opatření a neprovedla žádný test přiměřenosti. Přitom se nemělo jednat o žádné krátké řešení v řádu dvou tří týdnů, ale děti ve skutečnosti do školy nepůjdou šest měsíců! Rodiče děti do školy jednak nemusí dát kvůli iracionálním obavám (nejde jen o ochranu zmíněných vážně nemocných), ale také proto že jednoduše nesouhlasí s absurdními hygienickými opatřeními, mj. s nošením roušek po celou dobu výuky i ve třídách, což některé školy neoprávněně vyžadují. Po takové době i pro děti, které mají dobré studijní výsledky, bude nesmírně obtížné „naskočit“ zpět do procesu výuky, navíc budou třídy velmi, velmi opožděné kvůli slabším dětem, kterým se samozřejmě bude jako vždy výuka přizpůsobovat a prakticky to znamená, že děti ztratí více než rok vzdělávání. Řada dětí ztratila jakoukoli vazbu na svoji třídu, na spolužáky a především na učitele. Děti jsou ochuzeny o mimoškolní aktivity, které také výrazně formují jejich osobnost a rozvíjí talenty. Nepotřebujeme tedy do budoucna talentované vědce, umělce, obecně vzdělané lidi? Obejde se bez nich společnost, můžeme-li si dovolit je bez úvahy a hodnocení izolovat? Mnohé děti ze sociálně slabších rodin dokonce ani nemají přístup k internetu a navíc ani samotný internet vůbec nic neřeší, nemohou-li méně nadaným dětem pomáhat jejich rodiče. Ne každý rodič v ČR je soudcem Ústavního soudu, a tudíž nemá ani rozumové a ani finanční a ani časové možnosti k tomu, aby své děti bezvýhradně podporoval a pomáhal jim v dohánění zanedbaného učiva. Jestliže tvrdíme, že pomáháme snižovat sociální rozdíly, jak konkrétně se toto projevilo v posledních měsících? Nijak. Rezignujeme tedy do budoucna na sociální stát a „jedeme každý sám za sebe“? Opravdu je to stav a cíl ke kterému směřujeme?“
12. **Svoboda pohybu:** „V uzavřené republice a sami uzamčení ve svých domovech si lidé začali uvědomovat, jak nepatrnými hračkami jsou v rukou vládní garnitury. Na jejich stranu se nepostavila Poslanecká sněmovna, která bez pádných argumentů neustále prodlužovala nouzový stav, na jejich stranu se nepostavil Ústavní soud, když měl rozhodovat o ústavní

stížnosti, která směřovala proti natolik flagrantnímu porušení jednoho z prázákladních lidských práv – práva na opuštění republiky. Každý, kdo respektuje panství práva, musel pocítit hlubokou temnotu, když zjistil, že nesmí odejít ze země, kde žít nechce. Odchodem by samozřejmě nikdo žádného Čecha nedokázal ohrozit na životě, i kdyby se po světě šířila skutečně nebezpečná nemoc jako je černá smrt. Přitom je zřejmé, že zamknout občany za hranicemi a aktivně jim bránit za pomoci armády, „která zase už hlídá na čáře“, a policie v odchodu z vlasti, je specifikum komunistických a totalitních režimů. Nikde jinde takové řešení není přípustné. Vedle absurdního zákazu opustit republiku stojí velmi tvrdý zákaz pohybu po České republice, který také nebyl odůvodněn žádnými daty, analýzami, zkrátka byl vydán, aniž by vláda měla jakékoli důkazy krom existence lokální epidemie v Itálii, kde navíc při těžší epidemii chřipky zemře prakticky stejný počet obyvatel. Česká republika se ale při těch nejtvrděších zásadách do lidských práv a svobod nesmí řídit tím, co se děje v jiných státech, ale musí mít své vlastní analýzy, svá vlastní východiska, svá vlastní ověřená data. Nic z toho vláda neměla k dispozici, když se bez varování a bleskově rozhodla umrtvit stát a zasáhnout lidem do podstaty jejich bytí – do svobody pohybu.“

Zdroj: <https://stavbez nouze.cz/>